

‘Natuurlijk heb
je ideaalbeelden.
Maar wij wisten
allang *dat die
niet kloppen*’

Ingrid & Meindert werden onverwacht oma & opa

‘Onze dochters waren *ZORGeloze tieners* totdat ze zwanger werden’

Ingrid (42) en Meindert Bosma (46) voelen zich bevoorrecht met twee prachtige kleinzonen - Levi en Keano (14 en 12 maanden) - die samen met hun moeders bij hen in huis wonen. Maar daar ging heel wat aan vooraf.

Hoewel het wel vaker voorkomt dat kleinkinderen met hun vader of moeder bij de grootouders in huis wonen, is het in het geval van Ingrid en Meindert niet verwonderlijk. Toen hun beide dochters bevielen van hun kleinzonen, waren Talitha en Athalja nog tieners.

De hoorn erop

Twee jaar geleden was er nog geen vuiltje aan de lucht. Athalja (nu 20) volgde met plezier haar opleiding Maatschappelijke Zorg en Talitha (nu 18) zat in haar eindexamenjaar en stond er geweldig voor. De zussen hadden allebei vriendjes en waren zorgeloze tieners. Ingrid: “Talitha ging voor een stage en vakantie naar Curaçao, naar de zus van Meindert die daar samen met haar man een kindertehuis runt.” Meindert vervolgt: “Na een paar dagen belde Talitha overstuur op. Ze probeerde al de hele dag Ingrid te bereiken, maar die had haar mobiel niet bij zich. Toen ze mij aan de lijn kreeg, zei ze dat er iets heel ergs was gebeurd. Omdat we al behoorlijk veel hebben meegemaakt met ons gezin, dacht ik dat het wel zou meevallen. Maar toen Talitha me vertelde dat ze zwanger was, gooide ik meteen de hoorn erop. Dit kan niet, dacht ik. Ze is pas zestien, hoe moet dat en wat zullen anderen er wel niet van denken?”

Ook Ingrid was verbijsterd over het nieuws uit Curaçao. “Ik had dit totaal niet verwacht. Talitha is de meest serieuze van onze dochters. Bovendien zijn we geen strenge ouders die van alles verbieden én we hebben altijd overal open over gepraat, ook over seksualiteit en voorbehoedsmiddelen. Hoewel ik erg overstuur was door het nieuws, vond ik het vreselijk voor Talitha. Zij was ver weg van huis en had het heel moeilijk. Ze had alle moed verzameld om ons te bellen en dan wordt de hoorn erop gesmeten door Meindert. We hebben haar meteen teruggebeld. Talitha voelde zich zo schuldig ten opzichte van ons. Dat schreef ze later ook in een brief die ze ons stuurde. We hebben veel met elkaar gebeld en gelukkig kon ze ook goed praten met haar tante en oom. Achteraf was het zelfs wel goed dat ze in Curaçao zat. Daardoor konden we allemaal wennen aan het idee en kon Talitha, gesteund door haar tante en oom, nadenken over wat ze wilde doen.”

Drie dagen gehuild

Meindert: “Hoewel ik heel erg tegen abortus ben, riep ik nu meteen dat ze het kind weg moest laten halen. Er gaat ook zoveel door je hoofd.” Ingrid: “Ik heb drie dagen gehuild en toen was het weer goed. Terwijl Meindert abortusklinieken zocht, wilde ik juist dat ze haar kind, ons kleinkind, zou houden. Meindert dacht, als ze het kind weg laat halen is het probleem weg en kan ze door met haar leven. Maar zo simpel is dat niet. De spijt om een abortus zou altijd blijven. We hebben haar toen gezegd dat we haar steunen, wat ze ook beslist. Maar het was haar keuze. Wij konden niet voor haar kiezen. Hoewel ze eerst aan abortus dacht, is ze daar op teruggekomen en koos ze heel bewust voor haar kindje. Na terugkomst in Nederland ging het uit met haar vriend, waardoor ze er echt alleen voor kwam te staan, maar die verantwoordelijkheid nam ze zonder aarzelen op zich.”

‘Ik wilde haar het huis uitsturen’

In de weken hierna was Talitha erg humeurig en ging het slecht op school. Meindert: “Talitha wilde niet vertellen wat er aan de hand was. Tot we op een gegeven moment bleven doorvragen en ze opeens begon te huilen. Ze zei dat er iets was waar ze niet over mocht praten. Ze was helemaal overstuur. Ik kreeg meteen een ingeving. ‘Is Athalja soms ook zwanger?’ riep ik. Talitha gaf het huilend toe. Ik was buiten zinnen van woede. Toen Athalja thuiskwam, heb ik haar voor van alles uitgemaakt. Ik was zo woest, ik wilde haar het huis uitsturen.” Ingrid: “Nadat ik Meindert gekalmeerd had, besloten we dat ook dit goed zou komen. Met z’n allen konden we het aan.”

Ingrid vervolgt: “We hadden alleen nooit gedacht dat Athalja ooit zwanger zou worden. Ze is op haar veertiende twee keer

aan een eierstok geopereerd en haar andere eierstok is verwijderd. De kans dat ze zwanger zou worden, was miniem. Achteraf was het voor haar heel hard geweest als alleen haar zusje kinderen had gekregen. Daarom was het eigenlijk fijn dat ze nu allebei zwanger waren. Al waren we er op dat moment niet zo blij mee. Vooral Meindert is tot de bevallingen somber gebleven.” Meindert: “Hoewel ik heel erg spijt had over wat ik allemaal heb gezegd tegen Athalja, had ik het erg moeilijk met deze situatie. Natuurlijk wilde ik mijn dochters niet kwijt. Maar ik zag nog niet voor me hoe het straks allemaal zou moeten, met twee zulke jonge moeders. Hoewel onze familie en vrienden best geschokt reageerden, waren ze niet negatief en steunden ze ons. Vreemden hadden natuurlijk wel vooroordelen, dat voelden Athalja en Talitha, vooral als ze raar werden aangekeken.”

Zelfverzekerd

In de maanden die volgden, bereidden de twee zussen zich voor op hun komende moederschap. Ingrid: “Het was bijzonder om te zien hoe zelfverzekerd ze allebei waren. Vanaf het moment dat ze wisten dat ze zwanger waren, hebben ze de verantwoordelijkheid die daarbij hoort op zich genomen. Ze wilden alles zelf uitzoeken, onze hulp hadden ze niet nodig. Ze zeiden ook dat zij de ouders zouden zijn, wij niet. Talitha is met twee A4-tjes vol vragen bij de instanties langs gegaan om uit te zoeken waar je als tienermoeder allemaal recht op hebt. Ondertussen heeft ze ook nog eens haar eindexamen gehaald en dat terwijl ze van week 25 tot week 35 plat moest liggen in het ziekenhuis, omdat ze voortijdige weeën had. Het is een echte doorzetter. Vijf weken nadat Levi geboren is, zat ze al weer op school!”

‘Ik dacht: hoe moet dat? Ze is pas 16, wat zullen anderen denken?’

Meindert:
‘Toen ook
Athalja zwanger
bleek te zijn,
was ik
buiten zinnen
van woede’

‘Ons leven is niet echt veranderd. De meiden doen alles zelf’

Instinct

Meindert: “Vanaf het moment dat Levi en Keano geboren werden, verdween mijn somberheid. Ik heb heel bewust de periode afgesloten waarin ik dacht dat het nooit goed zou komen en ben toen volop gaan genieten.”

Ingrid: “Het was voor mij heel bijzonder toen de kinderen van mijn dochters in ons leven kwamen. We realiseren ons wel dat we grootouders zijn, maar we voelen ons zeker niet oud. De jongens zouden onze eigen kinderen kunnen zijn, maar het voelt wel anders. Je hebt de zorg en verantwoordelijkheid niet. Het is geweldig om te zien hoe Talitha en Athalja onze kleinzoons opvoeden. Als ze vragen hebben, zijn we er, maar eigenlijk gaat het allemaal vanzelf. Ze hebben natuurlijk veel steun aan elkaar. Of je nou zestien of veertig bent als je een kind opvoedt, dat maakt volgens mij niet uit. Het gaat op instinct. De meiden hebben ook niets gelezen vooraf. Alleen ik las weer bladen over baby’s. Zelfs de kraamhulp voelde zich bij Talitha overbodig, omdat ze alles zelf deed.”

Bemoeien

Ingrid en Meindert zijn er zelfs nog geen een keer ‘s nachts uit geweest om voor hun kleinzoons te zorgen. “Ook dat doen Talitha en Athalja zelf,” vertelt Ingrid. Meindert: “In het begin was ik bang dat Ingrid de volledige zorg voor Levi en Keano op zich zou nemen, omdat ze gek is op baby’s, maar dat is niet gebeurd. Hoewel we ons niet met de opvoeding bemoeien zeg ik er wel wat van als Talitha of Athalja er een rommel van maken in huis, of als een van de jongens eten morst en ze dit niet opruimen. Het blijft natuurlijk wel ons huis. Maar verder zijn we gewoon opa en oma.”

Hoewel het in eerste instantie niet de bedoeling was dat Ingrid en Meindert op de jongens zouden passen, hebben zij wekelijks twee dagen de zorg voor Keano en één dag voor Levi. “Levi gaat vier dagen per week naar een gastouder. Talitha haalt hem na school op en is dan de rest van de tijd continu bij hem. Keano gaat twee dagen per week naar zijn andere grootouders. Toen Athalja geen gastouder kon vinden voor de andere dagen, boden wij aan op Keano te passen. Dat was makkelijk met ons werk te combineren.”

‘Heerlijk, een vol huis’

Meindert past in de ochtenden op Keano als Ingrid naar haar werk is. “Het oppassen op de jongens is prachtig. De momenten die ik alleen heb met Keano zijn geweldig. Het is zo anders dan toen de meiden klein waren. Ik kan nu vooral leuke dingen doen. Zo zie ik al helemaal voor me hoe ik straks met de jongens naar voetbal ga. Ik krijg hierdoor zo’n

bijzondere band met Keano. Jammer dat ik Levi nooit alleen voor mezelf heb.” Ook Ingrid geniet volop van de momenten die ze met haar kleinkinderen doorbrengt. “Het is heerlijk om een vol huis te hebben. En ik vind het geweldig om mijn kleinzoons van heel dichtbij te zien opgroeien. Toch is ons leven niet echt veranderd. We kunnen nog altijd doen en laten wat we willen. Als we weg willen, is dat geen probleem. Mensen vertellen ons met enige regelmaat dat we het vast heel druk hebben. Daar kan ik zo boos over worden. Talitha en Athalja hebben het druk. Wij niet.”

Jeugd kwijt?

Ingrid en Meindert zijn blij dat Talitha en Athalja ondanks hun tienermoederschap hun jeugd niet kwijt zijn. Ingrid: “Ze gaan nog gewoon uit, net als hun leeftijdsgenoten. Als wij er zijn, passen we op de jongens.”

Ze hopen nog lang op hun kleinzoons te blijven passen. “Athalja is aan het sparen om met de vader van Keano samen te wonen. We verwachten dat ze over een jaar het huis uitgaan. Gelukkig wil Athalja dan nog wekelijks met Keano komen logeren en we houden natuurlijk onze oppasdagen. Talitha heeft nog geen plannen om het huis te verlaten. We weten dat we op een gegeven moment met zijn tweetjes overblijven. Dan is het ook goed, je weet nu eenmaal dat ze een keer vertrekken. Maar met zijn tweetjes wordt het dan wel erg rustig in huis,” lacht Meindert. Terugkijkend hebben Ingrid en Meindert nergens spijt van, hooguit van de uitvallen van Meindert, maar ook dat is uitgepraat met Athalja en Talitha.

“Natuurlijk heb je een ideaalbeeld van hoe je verwacht dat je leven en dat van je kinderen zal gaan. Maar wij wisten allang dat ideaalbeelden niet kloppen,” vertelt Ingrid. Meindert: “Het is geweldig om te zien hoe je kinderen zelf beslissingen nemen en de verantwoordelijkheid nemen. Ik zou mijn twee heerlijk vrolijke kleinzoons voor geen goud willen missen.”